Nr 29 Warszawa, dnia 17 sierpnia 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:

187. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1949 r. w sprawie zmiany regulaminu prac Głównej Komisji Likwidacyjnej.

Na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75) i na podstawie uchwały Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27 maja 1949 r. zarządzam co następuje:

§ 1.

W regulaminie prac Głównej Komisji Likwidacyjnej ogłoszonym w załączniku do zarządzenia z dnia 12 października 1948 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 90, poz. 389) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

Główna Komisja Likwidacyjna przy Ministerstwie Skarbu składa się z Ministra Skarbu, lub jego zastępcy jako przewodniczącego, oraz przedstawicieli po dwóch: z Ministerstwa Administracji Publicznej (w tym jeden z Państwowego Urzędu Repatriacyjnego) i Ministerstwa Skarbu i po jednym z Ministerstw: Budownictwa, Górnictwa i Energetyki, Handlu Wewnętrznego, Obrony Narodowej, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Sprawiedliwości, oraz Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Centralnej Komisji Związków Zawodowych, Centralnego Związku Spółdzielczego, Związku Samopomocy Chłopskiej, Związku Izb Przemysłowo-Handlowych (Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie) oraz Związku Izb Rzemieślniczych.

2) w § 4 pkt 6) skreśla się wyrazy: „przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego" i w to miejsce zamieszcza się wyrazy: „albo zaopiniowania przez Ministra Skarbu".

3) § 4 pkt 8) skreśla się w całości — w związku z czym pkt 9) tego paragrafu otrzymuje oznaczenie 8).

4) w § 7 zastępuje się wyrazy: „Biura Głównej Komisji Likwidacyjnej" wyrazami: „Ministerstwa Skarbu (Departament Likwidacyjny)".

5) § 8 otrzymuje brzmienie: „Na posiedzeniach G.K.L. sprawy są referowane przez urzędników Ministerstwa Skarbu wyznaczonych przez przewodniczącego G. K. L."

6) w § 13 zastępuje się wyrazy: „Prezesa G. U .L." wyrazami: „przewodniczącego G. K. L.".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

188. Okólnik z dnia 30 lipca 1949 r. w sprawie ogłoszenia uchwał Głównej Komisji Likwidacyjnej.

Stosownie do § 14 regulaminu prac Głównej Komisji Likwidacyjnej (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1948 r. Nr 90, poz. 389) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania uchwały Głównej Komisji Likwidacyjnej powzięte na posiedzeniu z dnia 27 maja 1949 r., a mianowicie:

a) uchwałę w sprawie zmiany regulaminu prac okręgowych komisji likwidacyjnych z dnia 31. VII. 1948 r. ogłoszonego okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 14 października 1948 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 90, poz. 394),

b) uchwałę w sprawie zasad oszacowania przedmiotów i innych praw majątkowych, określonych w art. 10 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75),

c) uchwałę w sprawie zasad określania ceny sprzedażnej mienia dla dzierżawców,

d) uchwałę o wytycznych w sprawie ustalania ceny sprzedażnej przedmiotów i innych praw majątkowych dla osób wymienionych w art. 9 ust. 2 lit. b, c i d ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o sprzedaży i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75),

e) uchwałę o wytycznych w sprawie rozkładania na raty należności Skarbu Państwa.

p. o. Dyrektor Departamentu
St. Froelich

(Znak Min. Sk. D. VIII. 14805/4/49).

UCHWAŁA Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie zmiany regulaminu prac okręgowych komisji likwidacyjnych z dnia 31. VII. 1948 r., ogłoszonego okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 14 października 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 90, poz. 394).

Na podstawie art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75) Główna Komisja Likwidacyjna uchwala na wniosek Ministra Skarbu nadać §-owi 1 regulaminu okręgowych komisji likwidacyjnych brzmienie:

„Władze i instytucje, o których mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków sa-

morządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75), delegują swoich przedstawicieli w charakterze członków do okręgowej komisji likwidacyjnej".

Przewodniczący
Głównej Komisji Likwidacyjnej
Wiktor Kościński
Podsekretarz Stanu

UCHWAŁA

Głównej Komisji Likwidacyjnej
z dnia 27 maja 1949 r.

w sprawie zasad oszacowania przedmiotów i innych praw majątkowych, określonych w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75).

Na podstawie art. 19 ust. 1 lit. a cytowanej ustawy Główna Komisja Likwidacyjna uchwala następujące zasady oszacowania przedmiotów i innych praw majątkowych, określonych w art. 10 ust. 2.

§ 1.
Zasady ogólne.

1. Szacunek mienia dokonywany w sposób określony w niniejszej uchwale stanowi podstawę do określenia ceny sprzedażnej przez Okręgową Komisję Likwidacyjną po myśli art. 18 ust. 1 lit. a ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r.

2. Szacunek powinien uwzględnić wszelkie składniki majątkowe mienia sprzedawanego.

3. Rozróżnia się następujące rodzaje szacowanego mienia:
1) grunty (place budowlane),
2) budynki,
3) maszyny i urządzenia techniczne,
4) towary, półfabrykaty i surowce.

§ 2.
Szacowanie gruntów (placów i działek).

1. Podstawą oszacowania gruntu (placu budowlanego) jest opis, który winien zawierać dane niezbędne do identyfikacji, a więc tam gdzie to tylko możliwe, oznaczenie hipoteczne, oznaczenie katastralne i powierzchnię w metrach kwadratowych. Do opisu winien być dołączony szkic sytuacyjny z zaznaczeniem granic posesji sąsiednich. Opis powinien opierać się w miarę możliwości na danych katastralnych lub innych urzędowych dokumentach.

2. Do wartości gruntu dolicza się te składniki majątkowe, które poza budynkami są z nimi trwale związane (np. kanalizacja, rury wodociągowe).

3. Jeżeli nieruchomość stanowiąca całość hipoteczną będzie zbywana częściami — szacować należy każdą część oddzielnie.

4. Przy określaniu wartości gruntu bierze się pod uwagę naświetlenie frontu, położenie narożne, służebności przysługujące zarówno gruntowi szacowanemu jak również ciążące na tym gruncie służebności oraz inne właściwości mogące wpłynąć na wartość gruntu.

5. Oszacowania gruntów (placów) przy zastosowaniu zasad wymienionych w pkt 1—4, według obecnej wartości obiegowej (rynkowej) dokonują biegli, powołani na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5. XI. 1948 r. (Monitor Polski Nr 79, poz. 698), ustalając wartość danego gruntu (placu) za 1 m² i biorąc pod uwagę ich stan obecny z uwzględnieniem przepisów § 6 ust. 5.

6. Do oszacowania gruntów (placów) mogą być powoływane również zarządy gmin miejskich (dział urbanistyki i planowania przestrzennego) lub wiejskich, które w zakresie poruczonych im czynności mają charakter biegłego.

§ 3.
Szacowanie budowli.

1. Oszacowania poszczególnych budowli według obecnej wartości obiegowej (rynkowej) dokonują biegli powołani na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5. XI. 1948 r. (Monitor Polski Nr 79, poz. 698, biorąc pod uwagę ich stan obecny z uwzględnieniem przepisów § 6 ust. 5.

2. Do oszacowania budowli mogą być powoływane również zarządy gmin miejskich (dział urbanistyki i planowania przestrzennego) lub wiejskich, które w zakresie poruczonych im czynności szacunkowych mają charakter biegłego.

3. Jeżeli oszacowaniu podlegają budynki i grunt jako jeden obiekt, to dokonanie czynności szacunkowych budynku i placu należy powierzyć tym samym biegłym.

§ 4.
Szacowanie maszyn i urządzeń technicznych, towarów, półfabrykatów, surowców oraz ruchomości.

1. Oszacowania maszyn i urządzeń technicznych, towarów, półfabrykatów, surowców oraz ruchomości dokonują biegli powołani na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5. XI. 1948 r. (Monitor Polski Nr 79, poz. 698), biorąc pod uwagę ich stan obecny z uwzględnieniem przepisów § 6 ust. 5.

2. Oszacowania maszyn i urządzeń technicznych, towarów, półfabrykatów, surowców oraz ruchomości dokonują biegli według obecnej wartości (rynkowej) w stanie nowym uwzględniając następnie procent zużycia zepsucia, zleżenia lub utraty wartości z powodu niewłaściwego przechowania itp. Stopień zużycia, zleżenia lub utraty wartości z powodu niewłaściwego przechowania — w procentach winien być uwidoczniony w protokóle szacunkowym.

3. Jeżeli nie da się ustalić ceny rynkowej dla danej kategorii mienia, biegli powinni stwierdzić tę okoliczność w protokóle szacunkowym i oszacować mienie biorąc za podstawę obecną wartość obiegową (rynkową) podobnych przedmiotów.

4. Jeżeli opinia biegłych jest rozbieżna, każdy biegły powinien w protokóle uzasadnić swoje stanowisko.

§ 5.
Szacowanie zakładów przemysłowych i handlowych oraz warsztatów rzemieślniczych.

1. Przed przystąpieniem do oszacowania zakładów przemysłowych i handlowych oraz warsztatów rzemieślniczych należy wyodrębnić składniki majątkowe obiektu, a mianowicie:
a) grunt (plac),
b) budowle,
c) maszyny i urządzenia techniczne,
d) towary, półfabrykaty i surowce,
e) ruchomości.

2. Szacunek gruntu (placu) powinien być dokonany na zasadach określonych w § 2 dotyczącym oszacowania gruntów.

3. Szacunek gruntu powinien zawierać wszelkie urządzenia trwale z nim związane z pominięciem budowli i maszyn.

4. Przy szacunku gruntu należy brać pod uwagę:
a) położenie w stosunku do ośrodków komunikacyjnych jak: drogi, stacje kolei żelaznej, drogi wodne,
b) łatwość doprowadzenia wody i źródeł energii oraz odprowadzenia wód zużytych, o ile mają one wpływ na kształtowanie się kosztów produkcji.

5. Szacunek budynków powinien być dokonany na zasadach określonych w § 3 dotyczącym oszacowania budowli z tym, że szacowanie przez pracowników P.Z. U.W. może być dokonywane tylko w braku innych biegłych.

6. Szacunek maszyn i urządzeń technicznych towarów, półfabrykatów, surowców oraz ruchomości powinien być dokonany na zasadach określonych w § 4.

7. Biegli dokonywujący szacunku maszyn i urządzeń technicznych, półfabrykatów, surowców i ruchomości, mają jednocześnie dokonać oszacowania całego przedsiębiorstwa, biorąc za podstawę wartości szacunkowe poszczególnych elementów przedsiębiorstwa wymienione w pkt. od 1 do 6.

8. Biegli powołani do oszacowania całości przedsiębiorstwa (pkt. 7) powinni zaznaczyć w protokóle szacunkowym wszelkie okoliczności mające wpływ na zmniejszenie wartości przedsiębiorstwa (niekorzystne położenie, konieczność prowadzenia nowych inwestycji dla uruchomienia i racjonalnego wyzyskania przedsiębiorstwa itp., jak również okoliczności wartość przedsiębiorstwa powiększające tzw. idealne wartości) zwłaszcza w stosunku do przedsiębiorstw handlowych — ich korzystne położenie. W razie różnicy zdań biegli powinni umotywować swoje odrębne stanowiska.

§ 6.

Wyodrębnienie inwestycji i kapitalnych remontów w protokółach szacunkowych.

1. Przy oszacowaniu poszczególnych rodzajów mienia przeznaczonego do zbycia biegli ustalają inwestycje i kapitalne remonty dokonane przez posiadacza, dzierżyciela (użytkownika) lub zarządcę i wyodrębniają je w protokóle szacunkowym odnośnej kategorii mienia.

2. Za inwestycje i kapitalne remonty uważa się usunięcie zniszczeń lub naprawy, wykraczające poza zwykłą konserwację.

3. Wartość inwestycji i kapitalnych remontów, jeżeli zostały dokonane przez posiadacza, dzierżyciela (użytkownika) lub zarządcę w porozumieniu z władzą zarządzającą mieniem ustala się zgodnie z zawartym w tej sprawie porozumieniem lub umową.

4. Wartość inwestycji i kapitalnych remontów, jeżeli zostały dokonane przez posiadacza, dzierżyciela (użytkownika) lub zarządcę, bez uprzedniego porozumienia się z władzą zarządzającą mieniem, ustala się w drodze oszacowania przez biegłych w następujcy sposób:

Biegli ustalają stosunek procentowy przyrostu wartości obiektu, osiągnięty wskutek dokonanych inwestycji i kapitalnych remontów, następnie ustalają wartość rynkową obiektu w chwili oszacowania i przez zastosowanie stosunku procentowego, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, obliczają wartość inwestycji i kapitalnych remontów.

5. Nie podlegają oszacowaniu inwestycje i kapitalne remonty dokonane przez posiadacza, dzierżyciela (użytkownika) lub zarządcę bez porozumienia się z władzą zarządzającą mieniem jeżeli te dadzą się dogodnie oddzielić. Takie inwestycje i kapitalne remonty podlegają zabraniu przez posiadacza, dzierżyciela (użytkownika).

§ 7.

Uwagi końcowe.

Wątpliwości powstałe przy stosowaniu przepisów niniejszej uchwały rozstrzyga Główna Komisja Likwidacyjna.

Przewodniczący
Głównej Komisji Likwidacyjnej
Wiktor Kościński
Podsekretarz Stanu

UCHWAŁA
Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27 maja 1949 r.
w sprawie zasad określania ceny sprzedażnej mienia dla dzierżawców.

Na podstawie art. 19 ust. 1 lit. a) ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego — Główna Komisja Likwidacyjna uchwala następujące zasady określania ceny sprzedażnej w przypadkach zgłoszenia wniosków przez dzierżawców o nabycie mienia bez przetargu w myśl art. 31 powołanej ustawy:

§ 1.

1. Termin 14-dniowy ustalony w art. 31 ma zastosowanie jedynie w przypadkach zgłoszenia przez dzierżawców wniosków o nabycie bez przetargu mienia w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia przez Okręgowy Urząd Likwidacyjny w Monitorze Polskim spisów mienia przeznaczonego do sprzedaży.

2. Równocześnie z wysłaniem do ogłoszenia w Monitorze Polskim spisów mienia przeznaczonego do sprzedaży, Okręgowy Urząd Likwidacyjny zawiadomi i pouczy dzierżawców mienia objętego tym spisem o ich obowiązkach i uprawnieniach wynikających z art. 30 i 31 ustawy z dnia 30. I. 1948 r.

§ 2.

Okręgowy Urząd Likwidacyjny sprzedaje dzierżawcom mienie za cenę ustaloną przez Okręgową Komisję Likwidacyjną.

§ 3.

Okręgowa Komisja Likwidacyjna ustala cenę sprzedażną w wysokości nieprzekraczającej sumy oszacowania, lecz nie niższą od $^3/_4$ tej sumy.

§ 4.

Okręgowa Komisja Likwidacyjna może powziąć uchwałę o ponownym oszacowaniu przedmiotu sprzedaży, jeżeli uzna, że suma oszacowania jest niewłaściwa, a w szczególności jeżeli:

a) suma oszacowania (§ 3) jest niższa od sumy oszacowania przyjętej za podstawę ustalenia czynszu dzierżawnego,

b) przez porównanie ceny sprzedażnej (§ 3) z uiszczonym lub należnym od dzierżawcy czynszem za ostatni rok uzna, że cena sprzedażna jest za wysoka lub za niska.

§ 5.

1. Jeżeli dzierżawca był obowiązany umową do dokonania inwestycji, a koszty tych inwestycji nie zostały w całości pokryte z czynszu, Okręgowa Komisja Likwidacyjna zaliczy nie pokryte koszty inwestycji na poczet ceny nabycia na warunkach wynikających z umowy dzierżawnej.

2. Jeżeli w umowie dzierżawnej nie ustalono warunków zaliczenia inwestycji, o których mowa w ustępie poprzedzającym, zalicza się je w wysokości według cen obiegowych (rynkowych), aktualnych w chwili ich dokonania.

§ 6.

Jeżeli dzierżawca, nie będąc obowiązany lub uprawniony umową dokonał inwestycji, to na poczet ceny nabycia zalicza się wartość tych inwestycji, ustaloną na podstawie oszacowania zgodnie z § 6 p. 4 uchwały Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27. V. 1949 r. w sprawie zasad oszacowania przedmiotów i innych praw majątkowych, określonych w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30.I. 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75).

Przewodniczący
Głównej Komisji Likwidacyjnej
Wiktor Kościński
Podsekretarz Stanu

UCHWAŁA
Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27 maja 1949 r.
o wytycznych w sprawie ustalania ceny sprzedażnej przedmiotów i innych praw majątkowych dla osób wymienionych w art. 9 ust. 2 lit. b, c i d ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o sprzedaży i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75).

Na podstawie art. 19 ust. 1 lit. d, cytowanej ustawy Główna Komisja Likwidacyjna uchwala następujące wytyczne w sprawie ustalania ceny sprzedażnej:

§ 1.

Okręgowa Komisja Likwidacyjna ustala cenę sprzedażną przedmiotów i innych praw majątkowych dla osób wymienionych w art. 9 ust. 2 lit. b, c i d ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o sprzedaży i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego, na podstawie sumy oszacowania ustalonej w myśl uchwały Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27. V. 1949 r. w sprawie zasad oszacowania przedmiotów i innych praw majątkowych określonych w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. (Dz. U. R .P. Nr 10, poz. 75).

§ 2.

Cena sprzedażna gruntów (placów) i budynków obliczona na podstawie sumy szacunkowej, o której mowa w § 1, może wynosić:

a) dla osób wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2, 3, 4 i 5 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. W. Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) — od 50% do 75% sumy szacunkowej, jeżeli zaś osoby te są podatnikami podatku obrotowego — cena sprzedażna nie może być niższa od 90% sumy szacunkowej (§ 1),

b) dla spółdzielni 50% sumy szacunkowej (§ 1), jeżeli nabycie poniżej pełnej sumy szacunkowej jest uzasadnione opinią Centralnego Związku Spółdzielczego.

§ 3.

Inne przedmioty i prawa majątkowe, podlegające zbyciu w trybie ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r., niż wymienione w § 2, sprzedaje się osobom, o których mowa w § 2 lit. a, za cenę w wysokości od 75% do 90% sumy szacunkowej (§ 1) jeżeli zaś osoby te są podatnikami podatku obrotowego, cena sprzedażna nie może być niższa od 90% sumy szacunkowej (§ 1).

§ 4.

Wytyczna zawarta w § 2 pkt b) ma zastosowanie przy sprzedaży spółdzielniom również innych przedmiotów i praw majątkowych, podlegających zbyciu w trybie ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r.

§ 5.

Wartość inwestycji i kapitalnych remontów dokonanych przez osobę ubiegającą się o nabycie przedmiotu lub prawa majątkowego przyjmuje się w wysokości ustalonej w § 6 uchwały G. K. L. z dnia 27. V. 1949 r. w sprawie zasad oszacowania przedmiotów i innych praw majątkowych określonych w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r., z tym, że na poczet ceny kupna zarachowuje się taką wartość inwestycji i kapitalnych remontów jaka zostanie obliczona według analogicznej stopy procentowej zastosowanej przy ustalaniu ceny sprzedażnej w myśl § 2.

Przewodniczący
Głównej Komisji Likwidacyjnej
Wiktor Kościński
Podsekretarz Stanu

UCHWAŁA
Głównej Komisji Likwidacyjnej z dnia 27 maja 1949 r.
o wytycznych w sprawie rozkładania na raty należności Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 15 ust. 5 i art. 19 ust. 1 lit. c ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75) Główna Komisja Likwidacyjna uchwala następujące wytyczne w sprawie rozkładania na raty należności Skarbu Państwa:

§ 1.

1. Ilekroć w niniejszej uchwale wymienione są artykuły bez bliższego określenia, należy rozumieć artykuły ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o zbywaniu i dzierżawie oraz o przekazywaniu na własność związków samorządu terytorialnego niektórych kategorii mienia państwowego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75), ilekroć zaś są wymienione paragrafy, należy rozumieć paragrafy niniejszej uchwały.

2. Przez określenie „przedmiot sprzedaży" użyte w następnych paragrafach, należy rozumieć przedmioty i inne prawa majątkowe według określeń ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 75).

I. Wytyczne ogólne.

§ 2.

1. Na raty może być rozłożone 80% ceny kupna przedmiotu sprzedaży (art. 15 ust. 1).

2. Koszty związane z oszacowaniem i sprzedażą (art. 40) nie podlegają rozłożeniu na raty i muszą być wpłacone równocześnie z 20%-wą sumą należności Skarbu Państwa określoną w art. 15 ust. 1.

§ 3.

Ze spłat ratalnych mogą korzystać z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 15, nabywcy przedmiotu sprzedaży z przetargu publicznego (art. 11) oraz nabywcy według ceny ustalonej przez okręgową komisję likwidacyjną (art. 10 ust. 2 i art. 31).

§ 4.

Korzystającemu ze spłat ratalnych, który przed upływem terminu płatności rat wpłaca różnicę do pełnej ceny kupna, nie przysługuje 15%-we zmniejszenie ceny kupna, o którym mowa w art. 15 ust. 8.

§ 5.

W umowach kupna — sprzedaży z nabywcami, korzystającymi ze spłat ratalnych należy umieszczać klauzule oparte na przepisach art. 15 ust. 6 i 7, art. 34 ust. 2 i art. 35 ust. 2.

II. Uprawnienia podmiotowe.

§ 6.

Prawo spłacenia 80% ceny kupna w ciągu 2 lat przysługuje każdemu nabywcy bez względu na rodzaj przedmiotu kupna.

§ 7.

O przedłużenie okresu spłat ratalnych do lat pięciu, jeżeli przedmiotem sprzedaży jest nieruchomość mieszkalna lub plac budowlany, mogą ubiegać się:

a) repatrianci,

b) 1) osoby pełniące zawodową służbę publiczną,
2) osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę,
3) zdemobilizowani żołnierze, którzy brali udział w walkach o wyzwolenie Polski po dniu 1. IX. 1939 r.,
4) żołnierze służby czynnej, którzy brali udział w walkach o wyzwolenie Polski po dniu 1. IX. 1939 r.,
5) uczestnicy walk partyzanckich o Polskę z wyjątkiem tych, którzy występowali przeciwko Polsce Demokratycznej,
6) funkcjonariusze służby bezpieczeństwa, którzy w związku ze służbą w obronie demokratycznych zasad ustroju Państwa Polskiego zostali inwalidami,
7) wdowy i sieroty po żołnierzach i uczestnikach walk partyzanckich poległych w walkach o Polskę,
8) wdowy i sieroty po funkcjonariuszach służby bezpieczeństwa, którzy polegli w związku ze służbą w obronie demokratycznych zasad ustroju Państwa Polskiego,
9) osoby, których jedynymi żywicielami byli wymienieni w pkt 4, 5 i 6 żołnierze, uczestnicy walk partyzanckich i funkcjonariusze służby bezpieczeństwa,
10) inwalidzi wojenni,
11) inwalidzi pracy,
12) więźniowie obozów koncentracyjnych,

c) 1) spółdzielnie mieszkaniowe oraz
2) spółki osób wymienionych pod lit. a i b jeżeli nabywane mienie jest przeznaczone na cele mieszkalne członków spółdzielni czy spółek,

d) 1) osoby prawne prawa publicznego,
2) spółdzielnie należące do Centralnego Związku Spółdzielczego,
3) partie polityczne,
4) organizacje społeczne,
5) instytucje naukowe,
jeżeli mienie będące przedmiotem sprzedaży ma służyć ich zasadniczym celom statutowym.

§ 8.

Repatrianci mogą ubiegać się o przedłużenie okresu spłat ratalnych do lat 5-ciu również przy nabywaniu innego mienia niż nieruchomości mieszkalne i place budowlane (art. 15 ust. 4).

III. Wysokość i terminy spłacania rat.

§ 9.

Raty powinny być ustalone równomiernie na cały okres ich spłacania. W gospodarczo i społecznie uzasadnionych przypadkach okręgowy urząd likwidacyjny (§ 11) lub okręgowa komisja likwidacyjna (§ 12) mogą odstąpić od tej zasady na korzyść nabywców.

§ 10.

1. Zakredytowana cena kupna płatna jest w ratach kwartalnych.

2. Okręgowy urząd likwidacyjny po zasięgnięciu opinii okręgowej komisji likwidacyjnej może ustalać terminy płatności rat w okresach do 6-ciu miesięcy.

3. Dla nabywców wymienionych w § 7 lit. a i b okręgowy urząd likwidacyjny może ustalać spłatę zakredytowanej ceny kupna w ratach miesięcznych.

4. Dla nabywców rolników stosuje się w zasadzie półroczny termin płatności rat.

5. Termin płatności pierwszej raty liczy się od daty zawarcia umowy kupna — sprzedaży.

IV. Składanie i rozstrzyganie wniosków i podań o raty.

§ 11.

Nabywca, który zamierza spłacić resztę ceny kupna w ciągu dwóch lat, powinien złożyć wniosek do okręgowego urzędu likwidacyjnego o rozłożenie tej należności na raty. Okręgowy urząd likwidacyjny wydaje decyzję o rozłożeniu należności na raty zgodnie z § 9.

§ 12.

1. Nabywca, któremu przysługuje prawo ubiegania się i rozłożenie na raty reszty ceny kupna na okres do lat pięciu, powinien złożyć do okręgowego urzędu likwidacyjnego podanie zawierające następujące dane:

a) ilość, wysokość i terminy proponowanych rat,

b) uzasadnienie poparte urzędowym dokumentem, stwierdzającym jego przynależność do kategorii osób wymienionych w § 7, jak również dowodami stwierdzającymi stan materialny jego, jego małżonka, oraz osób prowadzących z nim wspólne gospodarstwo domowe (posiadany majątek, uzyskiwane dochody, otrzymywane wynagrodzenie itp.).

2. Okręgowy urząd likwidacyjny kieruje podanie (ust. 1) do okręgowej komisji likwidacyjnej, która rozstrzyga je, biorąc pod uwagę okoliczności mogące mieć znaczenie przy ustalaniu ilości, wysokości i terminów płatności rat, a w szczególności:

a) stan materialny nabywcy,

b) przeznaczenie, oraz potrzeby, dla których zaspokojenia ma służyć przedmiot sprzedaży (niezbędny, zbytkowy, luksusowy).

Szersze ulgi ratalne należy stosować przy sprzedaży przedmiotu zniszczonego, lub uszkodzonego, jednak pod warunkiem, że nabywca zobowiąże się do jego odbudowy, naprawy lub uruchomienia w określonym terminie.

Przewodniczący
Głównej Komisji Likwidacyjnej
Wiktor Kościński
Podsekretarz Stanu

---

189. Okólnik z dnia 30 lipca 1949 r.

w sprawie czuwania nad terminowym odprowadzaniem przez zarządy gmin części wpływów podatku gruntowego.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że w bardzo licznych przypadkach zarządy gmin przetrzymują części wpływów podatku gruntowego, podlegające odprowadzeniu do urzędów skarbowych, zużytkowując te wpływy dla własnych celów.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę urzędów skarbowych na postanowienia ust. 6 § 136 I. Us., w myśl którego do obowiązku referatu samorządowego należy czuwanie nad tym, aby zarządy gminne i miejskie prawidłowo i terminowo odprowadzały do urzędu skarbowego części wpływów z podatku gruntowego przypadające na rzecz Państwa, Samorządowego Funduszu Wyrównawczego i Związku Samopomocy Chłopskiej. W szczególności referent samorządowy obowiązany jest bezzwłocznie po upływie terminu, przewidzianego dla odprowadzenia powyższych sum, sprawdzić w referacie likwidacyjnym, czy wpłata nastąpiła, a w razie negatywnym w miarę możności w krótkiej drodze (telefonicznie) wezwać zarząd gminy do odprowadzenia podatku gruntowego. Jeżeli powyższe kroki pozostaną bez skutku — referent samorządowy powinien w porozumieniu z wydziałem powiatowym ustalić wysokość sumy podlegającej odprowadzeniu oraz sporządzić decyzję, na podstawie której referat likwidacyjny dokona przypisu oraz wdroży postępowanie egzekucyjne w trybie dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 21, poz. 84).

za Dyrektora Departamentu
M. Zakrzewski

(Znak Min. Sk. D. III. 3121/7/49).

---

190. Okólnik z dnia 2 sierpnia 1949 r.

w sprawie wpłat gotówkowych przez organa Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym na r-k Rejonowych Urzędów Likwidacyjnych.

W rozwinięciu postanowień okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 28 kwietnia r. b. Nr D. VIII. 13775/3/49, normującego zasady współpracy Rejonowych Urzędów Likwidacyjnych z Komisją Specjalną przy wykonywaniu orzeczeń o przepadkach i zabezpieczeniu — Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) Sumy pieniężne w gotówce obiegowej polskiej osiągane w postępowaniu zabezpieczającym organa Komisji Specjalnej będą wpłacały: a) do najbliższego Urzędu pocztowego na rachunek czekowy w P. K. O. urzędu skarbowego, znajdującego się w siedzibie właściwego R. U. L., albo: b) bezpośrednio do urzędu skarbowego w siedzibie właściwego R. U. L.

W przypadku pod a) organ Komisji Specjalnej przekaże sumę pieniężną netto tj. po potrąceniu kosztów przesyłki.

2) Koszty taryfowe opłat P. K. O. będą urzędy skarbowe pokrywały w trybie ustalonym dla kosztów obsługi kasowej, zarachowując do depozytu R. U. L. pełną kwotę pobraną przez organ Komisji Specjalnej w postępowaniu zabezpieczającym, tj. łącznie z kosztami opłaty P. K. O.

3) Kwoty wpłacone przez organ Komisji Specjalnej do urzędu skarbowego w siedzibie właściwego R. U. L. bądź na konto czekowe w P. K. O. urzędu skarbowego podlegają przyjęciu i zarachowaniu do depozytu R. U. L. na ogólnych zasadach ustalonych dla władz i urzędów dysponujących sumami depozytowymi.

p. o. Dyrektor Departamentu
Wł. Andruszczenko

(Znak Min. Sk. D. VI. 28/3/49).

---

191. Okólnik z dnia 2 sierpnia 1949 r.

w sprawie zwrotu nadpłat w podatkach i opłacie skarbowej.

W związku z zapytaniem jednej z izb skarbowych, czy naczelnik urzędu skarbowego (rewizyjnego) jest uprawniony do zarządzania zwrotu nadpłaty w gotówce bezwzględu na wysokość zwracanej kwoty — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że z uwagi na przepis § 353 ust. 4 w związku z przepisem § 450 I. Us., z dniem wejścia w życie Tymczasowej Instrukcji Organizacyjnej dla urzędów skarbowych nieaktualny stał się przepis pkt 8 wykładni do art. 34 dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 11 grudnia 1946 r. Nr DV/2—1/12/46 Dz. Urz. Min. Sk. z 1947 r. Nr 2, poz. 11), wprowadzający ograniczenia uprawnień naczelnika urzędu w zakresie dokonywania zwrotu nadpłat w gotówce do kwoty 10.000 zł.

Z dniem 1 stycznia 1949 r. naczelnik urzędu skarbowego (rewizyjnego) zarządza zwrot nadpłaty w gotówce bez względu na wysokość zwracanej kwoty.

Celem ujednolicenia postępowania urzędów skarbowych (rewizyjnych) w zakresie przerachowywania, bądź zwrotu nadpłat powstałych w wyniku decyzji tymczasowych (art. 133 dekretu o postępowaniu podatkowym Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 174) Ministerstwo Skarbu poleca, aby przed zarządzeniem przerachowania bądź zwrotu nadpłat, powstałych w wyniku decyzji tymczasowych — już doręczonych podatnikom, urzędy skarbowe (rewizyjne) dokonały definitywnego wymiaru podatku (art. 125 dekretu o postępowaniu podatkowym) w jak najkrótszym czasie i zarządziły przerachowanie, bądź zwrot nadpłaty, jaka powstanie z definitywnego wymiaru. W tym przypadku jednak za moment powstania nadpłaty (pkt 3 wspomnianej wykładni do art. 34 dekretu o zobowiązaniach podatkowych) uważać należy dzień, w którym stronie doręczono decyzję tymczasową.

W przyszłości nie należy dokonywać tymczasowych wymiarów podatku i doręczać decyzji tymczasowych, gdyby w wyniku tych decyzji miała powstać nadpłata. W tych przypadkach należy dokonać bezzwłocznie wymiaru podatku w trybie art. 125 dekretu o postępowaniu podatkowym.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. XI. 4433/6/49).

---

192. Okólnik z dnia 6 sierpnia 1949 r.

w sprawie planowania prac pomiarowych koniecznych dla wykonania Państwowego Planu Inwestycyjnego 1950 r.

Opracowanie i realizacja planu inwestycyjnego na rok 1950 wymagać będzie skoordynowanego wysiłku inwe-

storów i wykonawców na wszystkich odcinkach wykonawstwa inwestycyjnego.

Jednym z odcinków, które wymagają szczególnego wysiłku, jest wykonywanie prac pomiarowych tzw. zaspakajanie potrzeb inwestorów w dziedzinie map i pomiarów terenu.

Państwowe Przedsiębiorstwo Miernicze, któremu inwestorzy zlecają wykonanie tych prac, będzie musiało w r. 1950 wykonać znacznie szerszy zakres prac niż to miało miejsce dotychczas.

Wobec dużej ilości, pilności i sezonowości robót mierniczych należy przewidywać, że nie wszystkie prace miernicze będą mogły być wykonane w żądanych terminach, co może stworzyć zasadnicze trudności w realizacji planu inwestycyjnego.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu poleca wszystkim władzom i urzędom oraz instytucjom podległym lub nadzorowanym (będącym uczestnikami Planu Inwestycyjnego na rok 1950) porozumienie się z właściwymi terenowo oddziałami Państwowego Przedsiębiorstwa Mierniczego i podanie im istniejących potrzeb w dziedzinie prac pomiarowych na rok 1950.

Na żądanie inwestorów Państwowe Przedsiębiorstwo Miernicze opracuje i uzgodni z właściwymi władzami program prac, warunki techniczne oraz kosztorys robót mierniczych.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. II. 501/84/49).

---

193. Okólnik z dnia 6 sierpnia 1949 r.

w sprawie tekstu nowego układu zbiorowego o pracy w budownictwie.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i wykorzystania przez władze i urzędy oraz instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo — Pismo okólne Ministerstwa Budownictwa z dnia 11 lipca 1949 r. L. dz. D. IV. 2/1146/49.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. II. 501/88/49).

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA Warszawa, dn. 11 lipca 1949 r.
Departament Techniczny
L. dz. D. IV. 2/1146/49.

PISMO OKÓLNE

Ministerstwo Budownictwa podaje do wiadomości, że tekst nowego układu zbiorowego o pracy w budownictwie obowiązujący od 1 maja 1949 r. został wydany drukiem przez Związek Zawodowy Pracowników Budownictwa, Cer. i Pokr. Zawodów w Polsce i jest do nabycia w Zarządzie Głównym Związku, Warszawa ul. Szwoleżerów Nr 2/4.

Zamówienie piśmienne należy kierować pod powyższym adresem, a należność wpłacać na konto Nr 104 do Banku Rolnego w Warszawie.

Koszt nabycia wynosi:

a) Układ zbiorowy z kompletem załączników za wyjątkiem Zał. Nr 27 i 26 . . . zł 200
b) Katalog norm i cen jednostkowych w budownictwie Zał. Nr 27 . . . . . zł 750

V-Dyrektor Departamentu
M. Krajewski

---

194. Okólnik z dnia 6 sierpnia 1949 r.

w sprawie uproszczonych rachunków przejściowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez władze i urzędy oraz instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo — Pismo okólne Ministerstwa Budownictwa z dnia 9 lipca 1949 r. L. dz. IV/2/1147/49.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. II. 501/89/49).

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA Warszawa, dn. 9 lipca 1949 r.
Departament Techniczny
L. dz. IV/2/1147/49.

PISMO OKÓLNE

Celem usprawnienia sporządzania i przebiegu rachunków przejściowych w oparciu o instrukcję 2/K, 3K i 4K (Dz. Urz. Min. Odbudowy 3/49, poz. 11, 12, 13 oraz okólnik Nr 18 z dnia 22 VI. 49 r., w stosunku do budynków wykonanych przez przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe i S. P. B. Ministerstwo Budownictwa poleca:

1) całkowite zaniechanie zestawienia rachunków przejściowych w oparciu o przedmiar i ceny jednostkowe, a stosowanie natomiast na wszystkich budowach bez względu na termin ich rozpoczęcia uproszczonych rachunków przejściowych w oparciu o tablice scalonych elementów budowy i procentowe wyliczanie wykonanych robót (instrukcja 4K p. 4 i 5),

2) każdy rachunek przejściowy powinien obejmować całość wykonanych robót od początku budowy; jest zatem rachunkiem narastającym (załącznik Nr 2),

3) wobec rozciągnięcia postanowienia instrukcji 4K na wszystkie budowy niezależnie od terminu ich rozpoczęcia (zarządzenie Ministerstwa Odbudowy z dnia 15. II. 1949 r. L. dz. III/1031/DW./2/49 pkt 4 w sprawie uproszczonej procedury zleceniowej i techniczno-rozrachunkowej dla robót budowlanych) należy powierzyć sprawdzanie uproszczonych rachunków przejściowych w/g zasad instrukcji 2/K, kierownikom budów na robotach przez nich dotąd nadzorowanych w ramach ich dotychczasowych czynności.

4) wprowadzenie następujących jednolitych wzorów ramowych:

a) wzór tablicy scalonych elementów budowy (zał. Nr 1),
b) wzór rachunku przejściowego (zał. Nr 2),

5) zaopatrzenie wszystkich budów:

a) w terminie do 15 lipca 1949 r. we wzory tablic scalonych elementów budowy i r-ku przejściowego,
b) w terminie do 20 lipca 1949 r. w wypełnioną tablicę scalonych elementów budowy.

Tablice scalonych elementów budowy przygotują:

a) dla budów w toku — przedsiębiorstwo w porozumieniu ze zleceniodawcą,
b) dla budów w trakcie zlecenia — zleceniodawca,
c) dla kosztorysów, będących w opracowaniu biur projektowych — biura projektowe.

6) bezwzględne przestrzeganie terminów wyznaczonych okólnikiem Ministerstwa Budownictwa Nr 18 z dnia 22. VI. 1949 r. odnośnie sprawdzania i przesyłania do banku rachunków przejściowych.

Wyjaśnia się, że:

a) jedna umowa może obejmować kilka kosztorysów w ramach jednego tytułu inwestycyjnego,
b) dla każdego kosztorysu należy zostawić oddzielne rachunki przejściowe,
c) zmiany ilości robót kosztorysowych w granicach 5% powyżej albo poniżej sumy kosztorysu umownego nie należy wprowadzać do r-ków przejściowych — rozliczenie nastąpi w rachunku ostatecznym. Przekroczenia powyżej 5% wymagają opracowania zamiennego koszorysu umownego oraz zamiennej tabeli scalonych elementów budowy i powiadomienia o tym Banku,
d) roboty poza kosztorysowe winny być obliczane w oddzielnych r-kach przejściowych zgodnie z pkt. 8 instrukcji 4/K,
e) suma ogólnej wartości robót w ostatnim r-ku przejściowym nie może przekraczać kosztorysu umownego w granicach określonych instrukcją 4/K pkt.7.

Z rachunków przejściowych nie należy potrącać rat kolaudacyjnych.

W porozumieniu z B. G. K. (B. I.) zostało ustalone, że Bank będzie realizował rachunki przejściowe w pełnej wysokości w ciągu 4 dni od daty złożenia, o ile będą zachowane obowiązujące przepisy.

Podsekretarz Stanu
St. Pietrusiewicz

Zał. 1

(Zleceniodawca) . . . . , dn. . . . . 19 . . r.

Budowa Nr . . . .
Adres . . . .
Inwestor . . . .
Kredyt zł . . . .
z P I/19 . . . r. Cz. . . . .
Dz. Rozd. . . . . § . . . . ,
tytuł inwest. . . . . . . Nr . . . . .

Program użytkowo-techniczny:

1. Przeznaczenie . . . .
2. Kubatura . . . . mp.
3. Powierzchnia zabudowy . . . . m^2
4. Powierzchnia podług pom. użytkowych . . . m^2
5. Ilość kondygnacji . . . . pięter . . . izb . . .
6. Konstrukcja: fundamenty . . . .
   ściany . . . . stropy . . . .
   dach . . . . pokrycie dachu . . . . .
7. Roboty budowlane wykończeniowe: tynki wewn. . .
   podłogi . . . . . . okładzina ścian . . . . . .
   piece . . . . schody . . . .
   elewacja . . . .
8. Instalacje S (Sanitarne): . . . .
   . . . .
9. Instalacje E (elektryczne): . . . .
   . . . .
10. Dźwigi: . . . .
11. Roboty terenowe: . . . .

Tabela scalonych elementów budowy dla r-ków przejściowych uproszczonych, zestawiona na podstawie kosztorysu szczegółowego/scalonego z dnia .... na roboty ....

L. p.	Scalono elementy budowy	Zaliczono pozycje kosztorysu umownego	Wartość scalonych elementów tysięcy zł	Wartość kosztorys. mat. dost. przez inwestor.
	Razem			

.... dnia .... 1949 r. Podpis:

Zał. 2

(Przedsiębiorstwo) .... dnia .... 1949 r.

Kredyt PI/19... r. zł ....
Cz. ... Dz. ... Rozd. ... §
Tytuł inwestyc. Nr ....

Budowa Nr ...... /zlec. ...... /przeds.
Adres ....
Inwestor ....
Zleceniodawca ....
Przeznaczenie ....
Kubatura ....
Kosztorys na roboty ....
na zł ....

RACHUNEK PRZEJŚCIOWY Nr .... /przeds. .... /Bud.

Dla (zleceniodawcy)
na podstawie umowy Nr .... z dnia ....
Wartość robót wykonanych od początku budowy do dnia ....

Suma Ogólna	Wartość kosztorysowa wbudowanych materiałów inwestora	Suma niniejszego rachunku przejściowego
zł	zł	zł ....
Suma poprzedniego rachunku Nr		zł ....
	Różnica	zł ....

Potrącenia:

a) z tytułu oszczędn. ...... % zł ....
b) umorzenie zaliczek z ogólnej sumy
zł .... rata zł .... zł ....

Do wypłaty zł ....

Słownie ....

....

(Podpis przeds.)

Zleceniodawca	Sprawdzono pod względem kredytowym i rachunkowym poprawki wprowadzone atramentem .... Zlecam wykonanie wypłaty przelewem Nr .... z dnia	(podpis) Data ....

Wyliczenie wartości robót do rachunku przejściowego za roboty ....
w g tabeli scalonych elementów budowy z dn. ....

L. p.	Elementy budowy		Ogólna wartość robót wykonanych do dnia		Wartość kosztorysowa wbudowanych mat. dostarcz. przez inwest.	
	Wyszczególnienie	Wartość tysięcy zł	%	tysięcy zł	w/g t. bell	tysięcy zł
	Razem					

Kierownik robót

Data ....

Potwierdzam wykonanie robót:
Inspektor Nadzoru

Data ....

---

195. Okólnik z dnia 6 sierpnia 1949 r.

w sprawie przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych z tytułu przeliczenia na gotówkę niewykonanych świadczeń rzeczowych.

Niebawem zostanie znowelizowane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. w sprawie poruczenia przymusowego ściągania niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich oraz wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 277) przez włączenie w zakres tego rozporządzenia świadczeń pieniężnych, powstałych z przeliczenia na gotówkę niewykonanych świadczeń rzeczowych z tytułu obowiązku dostawy ziemiopłodów, mleka i mięsa.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej na podstawie art. 5 ust. 2 dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 21, poz. 84) zarządza, aby bezzwłocznie po ogłoszeniu wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów organa wykonawcze gmin miejskich i wiejskich realizowały wnioski egzekucyjne Wydziałów Aprowizacyjnych Urzędów Wojewódzkich, dotyczące świadczeń pieniężnych z tytułu niewykonania wspomnianych świadczeń rzeczowych.

Ściągnięte na podstawie tych wniosków egzekucyjnych kwoty — zarządy gmin przekazywać będą po potrąceniu kosztów przekazania ściągniętych sum na konto czekowe izby skarbowej, wskazane w tytule wykonawczym, podając w dowodzie wpłaty nazwisko, imię i adres dłużnika oraz dokładny tytuł wpłaty w formie adnotacji: „świadczenia rzeczowe Cz. 27 dz. 2 § 2.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. XI. 12004/6/49).

196. Okólnik z dnia 9 sierpnia 1949 r.

w sprawie przydziału wykonawstwa robót inwestycyjnych na rok 1950.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez władze i urzędy oraz instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo — okólnik Nr 23 Ministerstwa Budownictwa z dnia 23 lipca 1949 r., nadmieniając, iż zarządzenia odnośnie pozostałych województw podane zostaną dodatkowo.

Zarazem Ministerstwo Skarbu poleca inwestorom nadesłanie sprawozdań z przydziału wykonawstwa robót i z wyniku przeprowadzonych pertraktacji z Przedsiębiorstwami.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. II. 201/3/49).

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
L. dz. D. III/2/2429/49.

Okólnik Nr 23 z dnia 23 lipca 1949 r.

o przydziale wykonawstwa robót inwestycyjnych na rok 1950 Centralnemu Zarządowi Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych i Społecznemu Przedsiębiorstwu Budowlanemu na terenie województw: warszawskiego (poza Warszawą) olsztyńskiego, białostockiego, lubelskiego, rzeszowskiego i pomorskiego.

1. Dla ustalenia planu produkcyjnego na rok 1950 przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Budownictwa, ustala się do przeprowadzenia wstępnych pertraktacji z inwestorami (§ 62 Instrukcji Nr 6 P. K. P. G. plan 1950 r.):

a) dla woj. warszawskiego (poza Warszawą), olsztyńskiego i białostockiego—przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych,

b) dla woj. lubelskiego i rzeszowskiego przedsiębiorstwa podległe Społecznemu Przedsiębiorstwu Budowlanemu,

c) dla woj. pomorskiego dla robót przemysłowych przedsiębiorstwa podległe C. Z. B. P., dla pozostałych przesiębiorstw podległe S. P. B.

2. Roboty inwestycyjne z P. I. 1949 r. wykonane na obszarze wymienionych w ust. 1 województw przez przedsiębiorstwa Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych, Centralnego Zarządu Budownictwa Przemysłowego i Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego, a nie zakończone do dnia 31 grudnia 1949 r. powinny być w zasadzie przekazane jednemu z tych przedsiębiorstw zgodnie z podziałem terenowym (wymienionym w ust. 1) i wg stanu na 31 grudnia 1949 r.; o ile na podstawie regionalnych planów inwestycyjnych nie okaże się konieczne, utrzymania nadal na omawianych terenach, jednego z przedsiębiorstw pozostałych Centr. Zarządów.

3. Ostateczną decyzją w sprawach poruszonych w ustępie 2, co do wykonawcy robót na terenie powyższych województw poweźmie Ministerstwo Budownictwa po ustaleniu regionalnych planów inwestycyjnych.

Minister
Spychalski

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego (dowodu wpłaty) wzór Nr 4 Seria C za Nr 779500, brak którego stwierdzony został w bloku pokwitowań, otrzymanym przez Urząd Skarbowy w Sierpcu.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego Seria B za Nr 492625 zagubiony w Urzędzie Skarbowym w Sulęcinie, okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego na pobór podatku obrotowego i dochodowego od płatników dokonujących uboju, Seria A, Nr 943850 wraz z 2-ma odbitkami, zagubiony przez lekarza weterynarii w Oleśnicy, okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się zagubiony w Urzędzie Skarbowym w Sieradzu blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 184, wystawionego na nazwisko Misiaka Ignacego w dniu 10 maja 1949 r. na podatek dochodowy i obrotowy, na kwotę zł 1030.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu plombownicy urzędowej.

Unieważnia się plombownicę z Godłem Państwowym i napisem na matrycy. „U. C. w Szczecinie—Port Nr 14".

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego na pobór podatku obrotowego i dochodowego od płatników dokonujących uboju, Seria E za Nr 484150, wraz z dwoma dowodami wpłat, brak którego ujawniony został w bloku pokwitowań otrzymanym przez Urząd Skarbowy w Krotoszynie, okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 194 wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Cisło Antoniego.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 12335 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Dzióbek Janiny.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 11378 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Kubielas Franciszka.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 15554 wydana przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Witolda Gabryela Januszkowskiego.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 1024 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Maczkowskiego Romana.

Cena zł 60

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

WARUNKI PRENUMERATY I OGŁOSZEŃ.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie — zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P.K.O. Nr I-4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysylka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P.K.O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszystkich innych ogłoszeń wynosi zl 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.